

PRENEU EL MEU JOU

per JOHN-HENRY NEWMAN

Quan preguntaren al Senyor per què els seus deixebles no dejunaven, ell respongué: És que poden estar de dol els qui prenen part a les festes de nocces mentre l'espòs és amb ells? Dia vindrà que els serà pres l'espòs, i llavors dejunaran. Quan Maties fou escollit per esdevenir apòstol, aquest dia ja havia arribat. El Crist se n'havia anat, els apòstols posseïen, certament, abundància de pau i de joia, més que no pas quan convivien amb el Crist, però no era pas una joia com el món la dona», era una joia tota seva, nascuda de la sofrença i de l'aflicció. Fou aquesta la joia que Maties rebé quan esdevingué un apòstol. Els altres apòstols havien estat elegits, per dir-ho així, en la seva infantesa, hereus, sens dubte, del Regne, però «sota tutors i administradors». Tot i essent apòstols no comprenien encara la seva pròpia vocació, encara retenien idees d'ambició, desigs de riquesa, i durant un temps foren acceptats tal com eren.

Sant Maties, en canvi, entrà de cop i volta en l'heretatge del Senyor. Des de la seva elecció assumí responsablement, amb la potestat de l'apòstol, la redempció de l'apostolat. Cap mena de somni d'èxit terrenal no podrà fer trontollar aquest tron, que s'aixecava sobre el sepulcre d'un deixeble passat pel garbell, i esfondrat a l'ombra de la Creu d'aquell que havia traït. Sí, sant Maties, amb raó, ens pot repetir avui les paraules de Nostre Senyor: «Preneu el meu jou i feu-vos deixebles meus», perquè aquest jou ell el prengué sobre seu des del començament. Maties portà el jou des de jove (cf. Lm 5, 27), sense dilació s'embarcà per les rutes de la seva gran quaresma i va trobar-hi la joia.

«Si algú vol venir darrere meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu, i que em segueixi». Venir al Crist vol dir seguir-lo; prendre la seva creu vol dir carregar-se el seu jou. Si ens diu que el seu jou és suau, és perquè és el *seu*: és ell qui ens el fa suau, sense deixar de fer-ne *un jou*.

Tanmateix jo no vull pas dir —Déu me'n guardi— que la vida cristiana no sigui alhora plena de joia i de pau: «El meu jou —diu el Crist— és suau i la meua càrrega, lleugera». Però cal entendre-ho: és la gràcia que ho fa així. la vida cristiana en ella mateixa roman austera, i tot ensenyament que d'una manera o altra pretengui dir el contrari oblida que el Senyor ens invita a portar el seu jou, i que aquest jou és una creu.

Quan el Crist anuncià per primera vegada que li calia patir, Pere, prenent-lo a part es posà a reprendre'l dient-li: «Déu ens en guard, Senyor! No us passarà pas tal cosa». Heus ací el criteri d'un home que aleshores no era més que un infant en la gràcia. «Quan era infant, parlava com un infant, pensava com un infant, raonava com un infant», fins que «fet home, he deixat de banda les coses d'infant». Aquest llenguatge és el llenguatge de Pau. I aquesta força espiritual que ve de dalt i que dona al cristià la seva edat d'home, sant Pau la descriu novament quan diu: «la caritat és pacient, és bondadosa, la caritat no té enveja, no es vanagloria, no s'enorgulleix, no és insolent, no cerca el propi interès, s'alegra amb la veritat, tot ho excusa, tot ho suporta, tot ho espera».